

פיצויי פיטורים ושעות נוספות

בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב

עב 5502/03

23.10.2006

הנתבעים:

1. ד"ר משה ויינברג, עו"ד
  2. אברהם דורון, עו"ד
  3. וינברג-דורון ושות', עו"דים ונוטריונים
- ע"י ב"כ לכסן

התובעת:

נעמי ברזילי
ע"י ב"כ עו"ד עמית גורביץ'

פסק דין

בפנינו תביעתה של הגב' נעמי ברזילי (להלן - התובעת) כנגד עו"ד ד"ר משה ויינברג, עו"ד אברהם דורון וכנגד וינברג - דורון ושות', עורכי דין ונוטריונים (להלן - הנתבעים) לתשלום הפרשי פיצויי פיטורים וגמול עבודה בשעות נוספות.

הרקע העובדתי המוסכם הינו כדלקמן:

עו"ד ד"ר משה ויינברג (להלן - עו"ד ויינברג או ד"ר ויינברג) ועו"ד אברהם דורון (להלן - עו"ד דורון) היו מנהליו של משרד עורכי הדין - וינברג דורון ושות' ומעבידיה של התובעת משך כל תקופת ההעסקה, משך כ - 27 שנים. התובעת עסקה בניקיון משרד הנתבעים, החל מיום 30.3.1975 ועד ליום 27.1.2002 ובסך הכל כ - 27 שנים. במהלך שנות העבודה, השתנה היקף משרתה של התובעת. לא נוהל על ידי מי מהצדדים רישום לעניין שעות עבודת התובעת אצל הנתבעים ולא היה שיעור נוכחות. מוסכם בין הצדדים כי שכרה הממוצע האחרון של התובעת עמד על סך של כ - 3,500 ₪. תלושי השכר של התובעת הוגשו על ידי הצדדים. במהלך שנת 2000 עברה התובעת תאונת דרכים. התובעת שבה לעבודתה והמשיכה בה עד לחודש נובמבר 2001, במהלכו עברה אירוע מוחי קל. מאותו מועד נבצר ממנה להגיע לעבודתה. יחסי העבודה הגיעו לסיומם ביום 27.1.02. אין מחלוקת כי עם סיום יחסי העבודה שולם לתובעת סך של 52,778 ₪ בגין פיצויי פיטורים.

דיון והכרעה

בדיון אשר התקיים בפנינו ביום 17.3.2005 הודיע בא כח התובעת כי התביעה צומצמה להפרשי פיצויי פיטורים ולגמול עבודה בשעות נוספות אך ל - 5.5 השנים האחרונות. הוסכם כי פיצויי ההלנה התיישנו מהותית. קודם שנפנה לדיון במחלוקות שבין הצדדים ולפירוט גרסאותיהם השונות, נעיר כך: התובעת והעדים מטעמה תיארו בתצהיריהם תנאי עבודה קשים, לרבות עומס רב, קשיים פיזיים, התעמרות מצד המעביד

ועוד. ראוי להדגיש כי לצד זאת, התובעת עצמה מצאה לציין כי היחסים בינה לבין הנתבעים היו "יחסים קרובים". הנתבעים מצידם טענו כי משך השנים זכתה התובעת ליחס הוגן וזאת אף לאחר שנחלשה וביצעה עבודתה באופן לקוי. נבחר כי לא מצאנו לפרט ולהידרש לכל טענות הצדדים הנוגעות למערכת היחסים ולתנאי העבודה במשך השנים, אלא ככל שדרושות הן להכרעתנו. עוד נציין כי בהתחשב בשנות עבודתה הארוכות של התובעת אצל הנתבעים, מצאנו כי ראוי היה לסיים התיק בפשרה וכך הצענו לצדדים. ואולם, משלא הסתייע הדבר נקבע התיק לשמיעת ההוכחות. מטעם התובעת העידו בפנינו התובעת עצמה, אחותה של התובעת - הגב' מרגלית מלאכי ואחיינה של התובעת - מר רפאל מלאכי. מטעם הנתבעת העידו עו"ד אברהם דורון, ד"ר משה וינברג והגב' אדית כהן, עובדת במשרד הנתבעים. הגב' שלביה גולדקלונג ז"ל, אשר תצהירה הוגש מטעם הנתבעים, הלכה לבית עולמה. בעניין זה הסכימו הצדדים כי תצהירה של הגב' גולדקלונג ז"ל ישאר בתיק ומשקלו יקבע בהתחשב בהעדרה של חקירה נגדית.

הפרשי פיצויי פיטורים

בראש ובראשונה נדרש לתביעת התובעת להפרשי פיצויי פיטורים. הצדדים אינם חלוקים בעובדה כי התובעת הועסקה בהיקפי משרה משתנים. אולם חלוקים הם בשאלה העובדתית בעניין היקפי המשרה המשתנים משך השנים. בטרם נבחן את הראיות אשר בפנינו לעניין זה נזכיר כי נקודת המוצא לעניין חישוב פיצויי הפיטורים, עת עסקינן בהעסקה בהיקפי משרה משתנים, קבועה בהוראת סעיף 7 לתקנות פיצויי פיטורים (חישוב הפיצויים, והתפטרות שרואים אותה כפיטורים), תשכ"ד - 1964 (להלן - תקנות פיצויי פיטורים), שזו לשונה:

7. עבודה חלקית עבר עובד מעבודה מלאה לעבודה חלקית או מעבודה חלקית לעבודה מלאה, יחושב שכרו האחרון לגבי כל אחת מתקופות העבודה לפי שכרו ערב פיטוריו באופן יחסי למידת החלקיות של עבודתו."

גרסת התובעת הינה כדלקמן:

בכתב התביעה טענה התובעת כי את פיצויי הפיטורים היה על הנתבעים לחשב בהתאם לשלוש תקופות העסקה. הראשונה, החל ממועד תחילת יחסי העבודה ומשך כשנה, עד ליום 31.3.76 על בסיס 25% משרה, עת היה ממוקם משרד הנתבעים ברחוב הלסינקי. השנייה, החל מיום 1.4.76 ועד ליום 31.3.81 על בסיס 62.5% משרה, עת היה ממוקם משרד הנתבעים בכרך המדינה. והשלישית, החל מיום 1.4.81 ועד למועד סיום יחסי העבודה, על בסיס 100% משרה, עת היה ממוקם משרד הנתבעים בשד' רוטשילד.

לכתב התביעה צורפו תלושי שכרה של התובעת לחודשים ינואר '01 ועד יולי '01. עיון בתלושי השכר מלמד כי באותה תקופה השתכרה התובעת סך של 3,720.53 ₪. יודגש כי על גבי תלושי השכר צויין כי התובעת מועסקת 9 שעות ליום עבודה. לצד זאת צויין כי חלקיות המשרה הינה 0.5500. בתצהירה שבה התובעת ופירטה את שעות העבודה, כפי שהשתנו במהלך תקופת העסקה. בדומה לאמור בכתב התביעה, פירטה התובעת שלוש תקופות העסקה המקבילות למעבר משרדי הנתבעים עם זאת, מהתצהיר למדים אנו כי בתקופה הראשונה הועסקה התובעת פעמיים בשבוע בלבד, כשעתיים מדי יום וכי בתקופה השנייה הועסקה התובעת שלוש פעמים בשבוע 4.5 שעות מדי יום. אשר לתקופה השלישית, אשר החלה כאמור ביום 1.4.81 (עת עברו משרדי הנתבעת לשד' רוטשילד) והסתיימה ביום 27.1.02, עבדה התובעת חמישה ימים בשבוע, מתוכם בימים ראשון, שלישי וחמישי - בשעות הבוקר ובשעות אחר הצהריים ובימים שני ורביעי, בשעות אחר הצהריים בלבד. משמרת הבוקר החלה בשעה 5:30 לפנות בוקר והסתיימה בשעה 9:30 (4 שעות) ומשמרת אחר הצהריים החלה בשעה 16:00 ונמשכה עד 22:00 בלילה "לפחות" (6 שעות). התובעת הוסיפה כי פעמים רבות, עת התקיימו ישיבות במשרד, נשארה לעבוד אף מאוחר יותר.

התובעת ציינה כי מעולם לא החתימה שעון ולא התבקשה לעשות כן. עם זאת, החל מהשעה 7:30 בבוקר, היתה במשרד נוכחות של עו"ד וינברג או מי מטעמו באופן שניתן היה לפקח על עבודתה. התובעת הוסיפה ופירטה כי מדי יום עם הגעתה למשרד החלה בניקיון 24 חדרי המשרד, הארכיון, הספרייה, חדר הישיבות, הלובי וארבעה חדרי שירותים. עבודתה כללה: נקיונות, שאיבת אבק, פוליש,

שולחנות, מדיח, מקרר (הפשרתו מדי יום ה'), נקיון החצר ושטיפת חדרי המדרגות של ארבע הקומות בבנין אחת לשבוע. בשל עומס העבודה נאלצה להישאר לא פעם עד השעות המאוחרות. אחת לשבוע הסתייעה בפועל אשר העסיקו הנתבעים בעבודת ניקיון החלונות במשרד, כאשר הפועל הוריד את החלונות והתובעת ניקתה אותם. מדי חצי שעה הכינה התובעת למר וינברג כוס תה והגישה לו במשרד. עוד הוסיפה התובעת כי מדי יום חמישי, משך עשר שנים, נהגה אחותה, הגב' מרגלית מלאכי, לסייע לה בעבודתה ללא כל תמורה. בהמשך סייע לתובעת בעבודות הניקיון, אחיינה של התובעת, מר רפי מלאכי. במשך תקופה מסויימת (אשר מועדיה לא פורטו), נהגה התובעת לצאת מדי יום רביעי לביתו של מר גיא וינברג, בנו של עו"ד וינברג, לצורך עבודות ניקיון. על כך, כדבריה, שולם לה בנפרד. בהמשך, לטענת התובעת, בניגוד לרצונה, נדרשה לעבוד גם בביתו של בן נוסף של עו"ד וינברג. המדובר היה בעבודה קשה אשר כללה גם ניקיון חצר מצרכיו של כלב אשר היה בבעלות הבן. התובעת, כטענתה, נאלצה לעבוד בעבודה זו חרף רצונה וזאת עד ליציאתה לחופשת מחלה.

במהלך חקירתה הנגדית טענה התובעת כי בתקופת היות המשרד ברחוב הלסינקי, עבדה פעמיים בשבוע, בימים ראשון ורביעי, או שני ורביעי, החל מהשעה 12:00 ועד לשעה 16:00. התובעת אישרה כי לא ערכה רישום בתקופת העבודה.

באשר לתקופה בה היה המשרד בכיכר המדינה, שבה וטענה כי עבדה שלוש פעמים בשבוע, בימים ראשון, שלישי וחמישי, כך משך חמש שנים. בהמשך, הוסיפה כי שעות העבודה היו בין 13:00 ועד 16:30. התובעת תיארה כי המשרד בכיכר המדינה היה גדול יותר מהמשרד ברחוב הלסינקי.

אשר לתקופת העבודה במשרד בשד' רוטשילד, העידה התובעת כי בתחילה עבדה 4 פעמים בשבוע. בהמשך, עבדה 5 פעמים בשבוע, מתוכם, שלוש פעמים בשבוע בבוקר וחמש פעמים בשבוע אחר הצהריים. התובעת לא הצביעה על המועד המדוייק שבו עברה לעבוד חמש פעמים בשבוע, עם זאת, העידה כי בשנת '98 נעשה שיפוץ גדול במשרד הנתבעים, כך שהמשרד גדל מאוד וכי באותה תקופה נאמר לה על ידי עו"ד וינברג כי העבודה השתנתה.

מר רפאל מלאכי, אחיינה של התובעת, הצהיר כי במשך שש שנים, מדי יום חמישי אחר הצהריים, החל מהשעה 18:00 ועד לשעה 20:30, הגיע למשרדי הנתבעים וסייע לתובעת בעבודתה. מר מלאכי פירט כי נוכח קפדנותו הרבה של עו"ד וינברג כמו גם דרישותיו הנוספות מהתובעת, כגון הגשת כיבוד לאורחים, טיפול בבעיית נמלים וכו', כמו גם כלי עבודה לא מתאימים (שואב אבק קטן), התארכו שעות עבודתה של התובעת. הגב' מרגלית מלאכי, אחותה של התובעת, הצהירה כי סייעה לתובעת בעבודתה משך עשר שנים. כך, מדי יום חמישי נהגה להגיע למשרד הנתבעים בשעה 17:00 ועבדה לצד התובעת עד אחרי השעה 20:00 בערב.

גרסת הנתבעים הינה כדלקמן:

עו"ד וינברג הצהיר כי היקף עבודתה של התובעת גדל במשך השנים בהתאם לצרכים המשתנים של המשרד. היקפי ההעסקה השתנו כדלקמן:

החל מיום 30.3.75 ועד ליום 13.1.76 הועסקה התובעת מדי יום א', שעתיים בכל פעם.

החל מיום 14.1.76 ועד ליום 30.4.81, הועסקה התובעת פעמיים בשבוע, 5 שעות שבועיות.

החל מחודש 5/81 ועד לחודש 7/89 הועסקה התובעת 9 שעות שבועיות.

החל מ - 8/89 ועד לחודש 12/90 הועסקה התובעת 12 שעות שבועיות.

החל מחודש 1/91 ועד לחודש 2/98 הועסקה התובעת 20 שעות שבועיות.

החל מחודש 2/98 ועד ליום 29.10.01 הועסקה התובעת 23 שעות שבועיות.

בגין התקופה שמיום 21.10.01 ועד ליום 27.1.02 שולמו לתובעת דמי מחלה.

גרסה דומה הופיעה בתצהיריהם של עו"ד דורון ושל הגב' אדית כהן.

לתמיכה בגרסת הנתבעים לעניין היקף שעות העבודה, כפי שפירט מר וינברג, צורפו תלושי שכרה של התובעת, סיכום תנאי עבודה וכרטיסי עובד. אשר לדעתנו -

10. עסקינן בתקופת העסקה ארוכה, אשר החלה בשנת '75 והסתיימה בתחילת שנת 2002. במשך

השנים לא ערכו הצדדים רישום ומעקב אחר שעות עבודתה של התובעת. אך מובן הוא כי הצדדים התקשו לזכור באופן מדוייק וחד משמע את השינויים משך השנים בהיקפי משרתה של התובעת. ואמנם במהלך העדויות בפנינו התגלה חוסר עקביות בגרסאות שני הצדדים. מוצאים אנו לייחס זאת לעובדה כי מדובר בהתרחשויות אשר אירעו לפני שנים רבות ומשאין רישום מדוייק של שעות העבודה, הרי שנשמכו העדויות על הזכרון. לאחר שבחנו את מסכת הראיות אשר בפנינו, קובעים אנו כי יש להעדיף את גרסת התובעת אשר להיקפי משרתה המשתנים, כפי שהעידה בתצהירה. על בסיס היקפי משרה אלה, יש לערוך את חישוב פיצויי הפיטורים המגיעים לתובעת.

התובעת ידעה לפרט את ימי העבודה ושעות העבודה, כפי שהשתנו משך השנים. ככלל, הצביעה התובעת על שלוש תקופות שונות, בהתאם למעבר משרד הנתבעים. אשר לתקופה השלישית, עלה מעדותה של התובעת כי בנקודת זמן כלשהי במהלכה, חל שינוי באופן שהיקף המשרה גדל מעט. נקודת הזמן הזו לא היתה לחלוטין ברורה ויתכן כי יש לייחסה למועד השיפוץ במשרד. הן עו"ד וינברג והן הגב' כהן העידו על השינויים בגודל המשרד. ואולם, משלא הובהר מועד מדוייק, ומשעדותו של עו"ד וינברג בעניין זה נסתרה, מוצאים אנו כי יש להתייחס אל התקופה השלישית כאל תקופה אחת, באותו היקף משרה. נציין, כי הגם שמעדותה של התובעת בפנינו נוצר הרושם כי בימים ראשון, שלישי וחמישי עבדה רק בשעות הבוקר, הרי שלמעשה מהעדות המפורטת של התובעת באשר לעזרה אשר קיבלה מדי יום שלישי, כמו גם נוכח עדויותיהם של מר מלאכי וגב' מלאכי אשר לעזרה אשר סיפקו לתובעת מיד יום חמישי משך שנים, מקבלים אנו את גרסתה כפי שהינה מופיעה בתצהירה.

אשר לעדויות הנתבעים, נבהיר כי הגם שבתצהירים אשר הוגשו מטעמם הופיעה גרסא חד משמעית לגבי שש תקופות העסקה בהיקפים משתנים, הרי שבמהלך העדויות בפנינו התברר כי הדברים אינם כה חד משמעיים ובפועל, התקשו העדים לזכור במדוייק מה היו שעות עבודתה של התובעת. בשונה מעדותה המפורטת של התובעת, לא ידע עו"ד וינברג לפרט מה היו ימי עבודתה של התובעת ומה היו שעות עבודתה. במהלך עדותו של עו"ד וינברג בפנינו, התברר כי הנתונים אשר מסר לעניין היקף משרתה של התובעת מבוססים על זכרונו. מר וינברג העיד כי התובעת עבדה 21 או 22 שעות בשבוע, החל משנת 99'. מר וינברג אישר כי הוא אינו זוכר מה היה מספר שעות עבודתה של התובעת קודם לשנת 99' וכי לא נוהל לגבי התובעת פנקס שעות עבודה. וכך העיד:

"לשאלתך - אם בתלוש כתוב 55%, הנספח ה' לכתב ההגנה ובנספח ב לפי 55% היקף משרה, ובקדם משפט מ - 17/3/05 טענתם לגבי משרה של 62%, באיזה היקף התובעת עבדה, אני משיב: אני מדבר על המכסימום שהיא עבדה. היא עבדה לטעמי בסביבות 21 או 22 שעות כל שבוע, בתקופה האחרונה, אף אחד לא בדק את השעות המדויקות. אני מעריך שזה היה מ - 99 ואילך".

ובהמשך: "כמה שנים היא עבדה 21 שעות בשבוע, אני משיב: משנת 99 לטעמי, אני לא זוכר מאיזה חודש ועד שהיא פרשה למיטב זכרוני לפני 5 שנים, אני חושב שזה בשנת 2001. הכל אני אומר מהזכרון ובכפוף לזכרון.

לעניין התקופה הקודמת לשנת 99', אני לא זוכר מה היה מספר שעות עבודתה בשבוע".

זאת ועוד, בתלושי השכר אשר צורפו על ידי הנתבעים אין כדי לתמוך בגרסתם. כך, בתלושי השכר לשנים 77' ועד 82' אין כדי ללמדנו דבר וחצי דבר אודות היקפי משרתה של התובעת. בתלושי השכר החל מחודש 10/94 ועד לחודש 12/96 מצויין כי שעות העבודה הינן 8 שעות ליום. החל מחודש 1/97 ועד לחודש 4/00 מצויין כי שעות העבודה הינן 4 שעות ליום ואילו החל מחודש 5/00 מצויין כי שעות העבודה הינן 9 שעות ליום. ויודגש כי אין כל שינוי בגובה שכרה של התובעת. לרישום זה לא ניתן כל הסבר על ידי הנתבעים והינו עומד בניגוד לגרסתם. משכך, קובעים אנו כי אין לקבל את תלושי השכר כמשקפים את שעות העבודה בפועל.

עו"ד דורון העיד בפנינו כי אינו נמצא במשרד הנתבעים כבר מינואר 2000. אשר לתקופה אשר קדמה לכך, העיד עו"ד דורון כי הוא אינו יכול לזכור מה היה בעבר. עו"ד דורון הסביר כי האמור בתצהירו מבוסס על תלושי השכר וכי הוא אינו יודע כמה שעות עבדה התובעת כל יום. לא מצאנו בעדותו של עו"ד דורון כדי לסייע לגרסת הנתבעים בעניין היקף המשרה. עו"ד דורון השיב לשאלות בית הדין באופן ברור כך: "אני לא יכול לומר את הימים, ואת השעות שבהם התובעת עבדה, היא עבדה כל כך הרבה שנים, ובוודאי שאני לא יכול לזכור ואני גם לא עקבתי אחריה.

אני הייתי רואה אותה אחה"צ ובערב. אינני זוכר אם זה מספר פעמים בשבוע ולעתים הייתי רואה אותה גם בבוקר בסביבות 8:00 בבוקר. לא נכנסתי אף פעם לשעות עבודתה.

תלושי השכר מבטאים את ההנחיות למנהלת החשבונות כיצד לשלם לה על פי עבודתה. אני מניח שזה על פי העבודה אבל כאמור אני לא עקבתי".

אף בעדותה של הגב' אדית כהן אין כדי לסייע לגרסת הנתבעים ואף יש בה כדי לסתור את עדותו של עו"ד וינברג. במסגרת חקירתה הנגדית העידה הגב' כהן כך: "אני עובדת במשרד משנת 85. אני לא זוכרת מתי התובעת עזבה אולי ב-99. אני לא זוכרת גם מה היו שעות עבודתה בכל שבוע. זאת אומרת אני בכלל לא יודעת את היקף עבודתה".

ובהמשך: "בשנת 96 הייתי בדיוק בחופשת לידה ואז הגדילו את המשרד. לדעתי הגדילו אז את המשרד משנת 96 כמעט כפול.

וכשבית הדין שואל אותי אם ד"ר וינברג טוען שזה היה בשנת 99, אני משיבה: אני מופתעת. אולי אני לא מעריכה נכון, אבל למיטב ידיעתי זה מ-96 ויש לי סימן ברור שאני הייתי בחופשת לידה אז". לצד זאת, מתברר מהעדויות אשר בפנינו כי ד"ר וינברג הינו אדם קפדן האוהב ניקיון. מהעדויות ניתן להתרשם כי דרישותיו של ד"ר וינברג מהתובעת היו גבוהות. מהעדויות לעניין גודלו של המשרד, ניתן ללמוד על היקף העבודה אשר נדרש כדי לשמור על ניקיונו. גרסתה של התובעת בעניין היקף משרתה, סבירה יותר אף בהתחשב בגודלו של המשרד ובדרישותיו של ד"ר וינברג.

כאמור לעיל, נוכח הראיות אשר בפנינו, ומתוך שערים אנו לכך ששני הצדדים לא היו עקביים בגרסאותיהם, קובעים אנו כי שעות עבודתה של התובעת, הינן כפי שהעידה עליהן בתצהירה כדלקמן: בתקופה שמיום 30.3.75 ועד ליום 31.3.76 - שעתיים ביום, פעמיים בשבוע, סך הכל 4 שעות שבועיות. בתקופה שמיום 1.4.76 ועד ליום 31.3.81, שלוש פעמים בשבוע, 4.5 שעות בכל יום, סך הכל 13.5 שעות שבועיות.

בתקופה שמיום 1.4.81 ועד לסיום יחסי העבודה, חמש פעמים בשבוע (מתוכם בימים ראשון, שלישי וחמישי בוקר ואחר הצהריים ובימים שני ורביעי רק אחר הצהריים), ובסך הכל 42 שעות שבועיות. משכך, קובעים אנו כי את פיצויי הפיטורים של התובעת יש לחשב על בסיס שכר עבודתה האחרון של התובעת, כעולה מתלושי שכרה, על סך של 3,720 ₪. (נעיר כי אף הנתבעים ערכו חישוביהם על בסיס שכר זה), כדלקמן:

בגין התקופה שמיום 1.4.81 ועד ליום 27.1.02 היתה זכאית התובעת לפיצויי פיטורים בסך של 77,518 ₪.

בגין התקופה שמיום 1.4.76 ועד ליום 31.3.81 היתה זכאית התובעת לפיצויי פיטורים בסך של 5,975 ₪.

בגין התקופה שמיום 30.3.75 ועד ליום 31.3.76 היתה זכאית התובעת לפיצויי פיטורים בסך של 355 ₪.

סך הכל היתה זכאית התובעת לפיצויי פיטורים בסך 83,848 ₪. משמוסכם כי שולם לתובעת סך של 52,778 ₪, הרי שעל הנתבעים לשלם לתובעת הפרשי פיצויי פיטורים בסך של 31,070 ₪. סכום זה ישא הפרשי הצמדה וריבית מיום 27.1.2002 ועד למועד התשלום בפועל.

גמול שעות נוספות

11. רכיב תביעה נוסף הינו גמול שעות נוספות. בשל התיישנות, העמידה התובעת תביעתה ברכיב זה אך ל-5.5 השנים האחרונות. לשיטת התובעת, הינה זכאית לגמול בגין שתי שעות עבודה מדי יום. הגם שקיבלנו את גרסת התובעת לעניין היקף משרתה, קובעים אנו כי התובעת לא הרימה הנטל המוטל עליה להוכיח רכיב תביעה זה. הלכה היא תביעה לגמול שעות נוספות הינה תביעת ממון מוגדרת הדורשת הוכחה מדויקת לביצועה, ואין לפסוק בה על דרך אומדן. (וראה: דב"ע נה/193-3 חנן זומרפלד נ' מלון זוהר בע"מ ואח'). במסגרת חקירתה הנגדית העידה התובעת כי היתה מגיעה לעבודה בין חמש וחצי לרבע לשש ומסיימת בין 9:00 ל-9:30. לשיטתנו, די בכך, כדי ללמדנו כי הגם שהיתה קיימת מסגרת של שעות עבודה, הרי שבפועל לא ניתן ללמוד על מספרן המדוייק של שעות העבודה משך כל השנים. משכך, דין התביעה ברכיב זה להדחות.

12. סוף דבר - התביעה מתקבלת בחלקה. על הנתבעים לשלם לתובעת הפרשי פיצויי פיטורים בסך של 31,070 ₪. סכום זה ישא הפרשי הצמדה וריבית מיום 27.1.2002 ועד למועד התשלום בפועל. הגם שהתביעה התקבלה אך בחלקה, סבורים אנו כי בנסיבות, משנאלצה התובעת לברר עניינה בבית הדין ונוכח התמשכות ההליכים משך למעלה משלוש שנים, ראוי לחייב הנתבעים בהוצאות משפט בסך של 5,000 ₪ בצירוף מע"מ כדין.